58e jaargang — No 30.

Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden.

Zaterdag, 6 Mei 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en drukker van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van boeken, geld of aankondigingen moeten gedaan worden aan den uitgever, **Grote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

TWEEDE BLA

Onze soldaten.

Belangrijk besluit van den minister van oorlog.

Daar aan den minister van oorlog was gevraagd, de militaire studenten toe te laten van af Zaterdag tot Zondagavond in den schoot hunner familiën door te brengen, heeft het departement van oorlog, na onderzoek der kwestie, geoordeeld dat de Universitairen niet alleen geroepen moeten zijn om van de gunst te genieten.

Generaal Hellebaut is deze meening toegetreden en heeft nu besloten naar het schijnt, dat alle soldaten, die zich door hun gedrag dezer gunst waardig zouden toonen, die dagen ook in hunne familiën moge doorbrengen.

De soldaten zouden, bij hun terugkeer aan den bevelhebber hunner compagnie, hunne permissie teruggeven voorzien van het handteeken hunner ouders.

Bij den minister van spoorwegen zal aangedrongen worden opdat deze *permissionnaires* telkens zouden mogen reizen aan halven prijs.

De eerlijke bakker.

Dat is nu al vele, vele jaren geleden. Het was in den tijd dat de beroemde kalif Haroun-al Raschid den scepter zwaaide over gansch het rijk der opgaande zonne. Toen leefde een man, vroom van geest en kloek van leden.

Marouf zoo was zijn naam.

En hij was bakker van zijn vak.

Maar dat was zijn schuld niet.

Heel zeker hadde hij liever hooger gestaan op de maatschappelijke ladder, dan in zijn kelder brood te staan kneeden.

Dat is een feit; dat ook in het Oosten van zelf spreekt.

Marouf overigens, nam het leven op zooals het komt, en daar hij nu eenmaal voor den oven stond, trachtte hij maar als fatsoenlijk bakker zijne eerlijkheid te handhaven. Zijn brood was niet lichter dan dat van andere fatsoenlijke bakkers. Zijne klanten wisten dit en prezen de eerlijkheid van Marouf nog hooger toen het volgende was voorgevallen.

Heel aan den anderen kant van Bagdad — heb ik niet vergeten te zeggen dat Marouf zijn bloemrijk bedrijf in die vermaarde stad uitoefende — woonde een rijke vrek, die geboord had, dat er een bakker was, die Marouf heette, en dat deze niet alleen zoo eerlijk was om de menschen het gewicht te geven, maar daa enboven ook nog zulk uitstekend brood leverde.

Zekeren dag dan komt de vrek bij Marouf in den winkel

— Allah zij u genadig, gij bakker, zoo sprak de vrek.

— Ik wensch u zulks evenzeer, en wat verlangt gij verder ?

— Is het werkelijk waar, dat uw brood zoo goed is ?

— De menschen die er van eten, zijn zoo eerlijk dit te erkennen zegde Marouf.

— En kost het werkelijk dan niet duurder dan bij een ander ?

— Allah zou mij bewaren, dat ik mijne klanten bedriegen zou.

— Wilt ge mij dan een brood van twee penningen verkoopen ?

— Twee penningen, vriend, zei Marouf, en moet het zijn met of zonder krenten ?

— Als er krenten in zijn, is dan het brood toch niet kleiner voor denzelfden prijs ? vroeg de voorzichtige vrek.

— Neen.

— Dan met krenten, zei de vrek, en hij liet zijn tong heimelijk strijken over zijn onderste lip.

De vrek ging met zijn brood naar huis.

Pas achter was hij een tijdje weg of daar stond hij weer in den bakkerswinkel. Bleek en ontsteld zag hij er uit.

— Bakker ! riep hij

— Wat is er gaande ? vroeg Marouf.

— Hebt gij mij niet gezegd dat gij een fatsoenlijk man zijt ?

— Zoo is het ?

— Dat gij uwe klanten niet bedriegt ?

— Nooit deed ik zulks.

— Dat gij er op staat uwe eerlijkheid te handhaven ?

— Gij preekt zuivere waarheid, vriend.

— Allah boort u, riep de vrek, en gij zult uwe dad u met uwe woorden hebben overeen t brengen.

— Ik wensch niets anders dan u voldoening te geven, zei Marouf, maar zeg dan eindelijk wat verlangt.

— Gij hebt mij daar straks een brood verkocht.

— Die eer inderdaad had ik.

— Van twee penningen.

— Zooals gij zegt, van twee penningen.

— Met krenten.

— Met krenten.

— Ik heb dat brood eerlijk betaald.

— Wis.

— Ik taalde voor degelijke waag, 't is te zegen voor brood en voor krenten alleen.

— Ik bedoel ik het ook, want ik vermoed wel, dat niet kant verwacht hebben, dat ik voor penningen mijn muilezel nog zou meeverkoopen. Ik heb om het tweepenningenbrood gevroerd.

— Uw muilezel, noch eenig ander dier wenscht ik niet, dat gij mij zoudt verkoopen, en toch hebt gij dat gedaan ?

— Zij niet wel oude man ? vroeg Marouf, zei de vreemdelingen klant aankijkend met een verbazing, die uit zijn hoofd puilden van

— En ? vroeg de klant.

— Marouf wat hij kijken kon.

Op de bank had de oude is neergelegd.

Het was

Het was

En toch

Wat het geen krent.

En vleugelpien.

— 't Is een

— 'a, bakker, zei Marouf eindelijk.

uw krentenbrje vlieg, en die vond ik in

Marouf begon het zweet af te vegen, dat op zijn voorhoofd stond.

— Wat denkt ? vroeg de oude.

— Ik ben een man, zei Marouf.

En zich oprichtend in zijne volle waardigheid, strekte hij zijn arm uit in de richting van een houten bak, daarin zijne hand, en legde voor den oude een krent, terwijl hij sprak :

— Neem wat u matig toekomt, maar laat de vlieg liggen

Nu wist hij hoe ik Marouf de bakker was.

ALLERLEI NIEUWS

— KONINGSLIEFDERIJ — Chulalongkorn, de jeugdige koning van Siam, was, evenals meeste europeesche monarken, een stoutelijk verzamelaar Maar hij verzamelde geene munten, of wandelstokken, maar ... lege lucifersdoosjes.

Hij bezat er vele honderden, uit alle landen, en was daar tevens trotsch op. Hij was nooit meer dan wanneer hij deze verzameling een nieuw exemplaar kon vermeerderen.

Zekeren dag had dezen stocht hem bijna het leven gekost.

Dat geschiedde, toen hij Londen op bezoek was bij koning Edward VII.

Begeleid door twee hofdamen van het Engelsche hof, wandelde hij op een der drukste straten van Westenden, de Boulstreet.

Daar zag hij midden op weg een achteloos weggeworpen lucifersdoosje.

Plotseling sprong hij er heen, bukte zich en stak het in den zak, waar het scheeide maar een haar breed, of hij zou door een wagen overreden.

Zijne gezeiders hadden zich verlijks van den schrik hersteld, toen reeds weer bij hen was, zijn weg vervolgde, hun straleend van vreugde de ontdekt vondst toonde.

— VOOR UWE VLOERE, gebruikt altijd de cementegeels merk « Fr. G. Fieve & Cie, Gent. Het zijn de beste.

— Woorden van Rosa's vlucht aan dien brief toe. Zij hield zichzelf aansprakelijk voor alles wat daaruit nog zou voortkomen.

— Mijn arm meisje ! dacht hij. Dat ik haat en nijd in hare omgeving brengen moest, terwijl ik haar wilde omringen met vrouwelijke liefde ! kortzichtig van mij ! Wel een gebrek aan menschenkennis !

Hij sloot den brief in zijne schrijftafel weg, en hij besloot zijn huis van de aanwezigheid zijner zuster te bevrijden, zoodra dit zonder opzien te haren geschieden kon. Den volgenden morgen, terstond na het ontbijt, verzocht hij mevr. Dalrymple om eens in zijn studeerkamer te komen. Haar onthutste blik en de vraagdheid waarmede zij opstond om hem te volgen, met haar onafhelijk handwerkje in de hand, vestigde hem nog te meer in zijn moeden.

— Ja ja, dacht hij. Zij heeft het aan — en het knaagt haar nu.

— Ga zitten, Margaret, zegde hij. In plaats bij het open venster, als ...

— Stil. Wat zijt ge bleek ! Scheelt eat aan ? De drukkende lucht mhien ?... Ik wilde eens met u ph over zekere schikkingen, met beking tot u en Octavia. Rosamt's huwelijk is niet afgesprongetaar enkel uitgesteld. Ik hoop het voor het einde van dit jaar volken te zien. Dus, hoe eer wij alles orde brengen des te beter

Handwerk trilde in mevrouw Dalrymple's handen, terwijl zij naar haren broeder opkeek.

— Ik dank u William, stamelde zij. Ge zijt altijd erg goed voor mij geweest.

— Misschien niet zoo goed als ik wel had behooren te zijn, tegenover mijne naaste bloedverwanten.

— Behalve Rosamunde...

— Rosamunde telt niet mee. Zij is mij iets anders dan een bloedverwante. Zij is mij een stuk van mijn hart... En dan Margaret, ik wil zakelijk wezen. De tijd is gekomen — om redenen waarover wij hier niet behoeven uit te weiden — dat wij niet langer onder hetzelfde dak kunnen wonen.

— O, William !

Het haakwerk viel uit hare hand, en zij staarde hem aan, bleek en met droge lippen.

— O, William — wat heb ik tegen u misdaan ?

— Die kwestie zullen wij maar laten rusten, Margaret. Wij zijn hier om over uwe toekomst te spreken, en over die van Octavia. Wilfred is, naar ik vertrouw, in zijn vak op den goeden weg tot slagen, en ik zal niet vergeten dat hij mijn neef is. Ik ben een oud man, en het is tijd dat ik mijne zaken in orde breng.

— Maar William als ge iets tegen mij hebt...

— Stil, Margaret, stil ! zegde hij, met eene waarschuwende handbeweging en een blik die haar zwijgen deed. Ik had misschien terstond bij Rosa's verloving u moeten zeggen wat ik voornemens was ; maar ik dacht dat gij vertrouwen in mij hadt. Ik ben niet zoo rijk als de wereld wel van mij beweert ; maar toch kan ik voor u en uw kinderen doen wat billijk is, zonder Rosamunde te benadeelen.

Mevrouw Dalrymple had haar handwerk weer opgevat ; maar hare handen beefden, en er begonnen tranen te rollen over hare mager wangen, zoodat zij haren zakdoek te baat moest nemen.

— Ik zal op u duizend pond's jaars vaststellen, bij wijze van uitkeering, voor den duur van uw leven, en na uw dood op uw zoon en dochter. Verder zal ik Wilfred bedenken in mijn testament mits hij mijne achting waardig blijve.

Op de tranen, die al milder waren gaan vloeien, volgde nu een hartstochtelijk gesnik, en Margaret Dalrymple viel voor haar broer op de knieën.

— O, William, hoe goed van u ! — Als ik dat geweten had ! Ik dacht dat geons op straat had willen zetten, met eene aalmoes om terug te keeren tot onze armoede van vroeger, en dat Rosamunde alles zou gekregen hebben — al uw rijkdom zoowel als al uw liefde.

— Wij kunnen onze liefde niet bij de maat afmeten, Margaret. Met ponden shillings en stuivers gaat het beter... Komaan, zegde hij, en hij tilde haar op en hielp haar zacht in haren stoel. Weest kalm, Margaret, als ik u verzoeken mag.

— O, William, als ge wist...

— Ik weet meer dan genoeg. Ge hebt den brief op den post gedaan te Pentonville, op den dag toen ge naar Lambeth ging om eene oude dienstmeid te bezoeken. Ik weet dat ge eene slechte daad heb begaan, Margaret. Maar ge zijt mijne moeders dochter, en dus kan ik niet slecht over u denken.

— En kunt ge mij die slechte, die schandelijke daad ook vergeven ? snikte de vrouw. O, wat een engel zijt ge dan !

— Ik zal trachten u te vergeven zoodra ik Rosa weer thuis heb. En nu heb ge zoo spoedig mogelijk eene woning voor uzelf te zoeken, met zorgvuldige overweging van den huurprijs, die de honderd pond niet overschreiden mag. Wij zullen dan verder zien wat er moet gedaan worden voor het meubileeren. En middelerwijl zal ik zorgen dat de uitkeering u door een vertrouwd persoon — ik bedoel Ronald Hulstead — u geregeld driemaandelijks wordt uitbetaald. Ge kunt het een en ander aan Octavia meedeelen.

— Mijn arme onschuldig kind ! O, William, ge zult haar toch niet doen weten....

— Hoe hare moeder zich vergrepen heeft ? — Neen. Wees niet bang. Maar vaders en moeders moeten oppassen wat zij doen, Margaret. Het is eene bittere zaak, zich voor een eigen kind te moeten schamen. W.

— GOEDKOOPE MESTING VAN HET VEE. — Wilt gij goedkoop uw weiden, geeft het den verrijkten koolzaadkoek van Landen. (Eenig fabriekant.)

Rijkdom gelijk aan die van het lijnmeel, zeer verteerbaar.

Vereischt geplomberde zakken met het gedeponeerd fabriekmerk.

PETIT-BEURRE PAREIN

— WRATTEN BIJ KOEIEN. — Wratten zijn droge, hoornachtige, gevoellooze uitwassen der huid, vooral voortkomende aan buik, beenen en uier. Laat de plaats het toe, dan bindt men ze af met behulp van eenen draad.

Heeft het dier zeer veel wratten, dan geeft men het dagelijks 1/2 tot 1 eetlepel magnesia over het voeder gestrooid.

Wratten verdwijnen ook wel, zoo men ze eenmaal daags bevochtigt met eene oplossing van blauw vitriool met azijn.

Men kan ze insgelijks volgenderwijze doen verdwijnen : Men rake ze dagelijks met brandsteen, o wel men bijte ze af met sterkwater ; in 't laatste geval zorge men dat de voeding der huid niet rake.

In 't algemeen mag men zeggen, dat de wratten het dier geenszins aan doodsgevaar blootstellen, doch onder economisch oogpunt, kunnen zij veel schade berokkenen, bijv. zoo ze op de speenen voorkomen.

— ALS KOLIEKEN OF ALS KRAMPEN 't Vee doen zweeten en doen dampen, En in een doen krimpen van de pijn Zal **De Kempenaar** verzachting zijn.

— GROOTHANDEL IN WIJNEN — BERICHT AAN DE VERKOOPERS. — Heel bijzonderlijk aan te bevelen de « Château Canteloup », beste geclasseerde burgerwijn van St Estèphe, Médoc, eerste prijs op den landbouwwedstrijd van Médoc. Buitengewone wijn, gewonnen door bijzondere zorgen. Dringend verzoekt niet te verwarren met andere wijnen van het oud huis L. en J. HYE DE CROM (Naamlooze Maatschappij). — Château Canteloup, St Estèphe (Médoc), Gironde, Frankrijk.

— BEVOLKING VAN BELGIE — Volgens eene statistiek, bedroeg de bevolking van Belgie op 31 december 1909, 7 millioen 451 903 inwoners, waarvan 3 millioen 702 884 mannen en 3 millioen 749.049 vrouwen. Men ziet dus dat er ongeveer 45.000 vrouwen meer zijn.

Brabant is de meest bevolkte provincie en telt 1 million 147 299 zielen ; dan komt Henegouwen, 1 million 234.418 ; Oost-Vlaanderen, 1 millioen 118.235 ; Antwerpen, 973.455 ; Luik, 899 537 ; West-Vlaanderen, 876 014 ; Namen, 365.420 ; Limburg, 273.632 en Luxemburg, 233 963.

De meest bevolkte stad van Belgie is Antwerpen ; zij telt 331.601 inwoners, doch het arrondissement Brussel heeft 1 millioen 032.607 bewoners, dus het zeveende deel van de Belgische bevolking.

De stad Brussel telt er 196.408 en de voorgeborchten komen in de volgende orde :

Schaerbeek, 80.698 ; Elsene, 76 218 ; St-Jans Molenbeek, 90,726 ; Sint Gilles, 64 214 ; Anderlecht, 63.243 ; Laken, 33.984 ; Sint-Joost-ten-Noode, 33,509 ; Etterbeek, 30.556 ; Ucele, 25 890 ; Vorst, 22.769, en Koekelberg, 12.549.

In weinige gemeenten vermeerde sedert de bevolking, doch in eene gemeente verminderde zij met 12 %, namelijk te Zoetenaye, waar het getal inwoners van 26 op 23 daalde

— HET SCHIJNT dat een mooie *chromo* nu bij de pakken van een kilo Suikerij « der Trappisten », Vincart en Zn. gevoegd is.

— 250.000 FR. VOOR EEN BIJBEL — Een prachtexemplaar van Gütenberg's bijbel, een der zeven boeken die nog bestaan, is te New-York voor 250,000 frank verkocht aan den heer Huntingdam, een millionnair uit Californie. Die bijbel is in de boekliefhebbersweeld bekend als de Mazarisbijbel. Het is het eerste boek waarvoor metalen letters gebruikt werden.

Hij draagt geen jaar, doch deskundigen meenen dat hij tusschen 1450 en 1455 gedrukt werd.

— AT-ATCHIM — Goed daar is het, niesten, huiveringen, hoofdpijn, heete keel, pijn in de leenden, koop gauw eene doos borstpastillen Walthery en gij zult terstond verlicht zijn.

— HET ZOUT BIJ DE NEGERS — 't Is misschien weinig geweten dat vele negers zout als eigenlijk snoepgoed gebruiken. Onze negers zullen als men hun de keuze laat tusschen suiker en zout, aanstonds het zout kiezen en u de suiker laten behouden.

Komt de missionnaris onder zijne zwarte parochianen, dan wordt hij aanstonds omringd en van alle zijden valt men hem dan lastig om een snuffje... zout. In alle haast komen de oude vrouwen aangestrompeld en begroeten hem met he minzaamste lachje op de lippen: Goeden dag, Bwana, geef mij een beetje zout

Daarbij laten zij de welluidenste woorden hooren en smakken met de tong, dat niet verkeerd verstaan kan worden Wat overladen zij hem met zegewenschen, als zij van hem de gewenschte lekkernij ontvangen hebben ! Nog onlangs deed zich een zonderling geval voor, schrijft een Amerikaansch missionnaris in de Annalen der Witte Paters, zonderling ten minste voor een Europeaan :

« Ik kwam in eene negerhut waar ik moeder alleen thuis vond met haar kind, dat zij in een geitenvel op den rug gebonden droeg. Zoodra de kleine mij zag, begon zij geweldig te huilen — en zulk een kleine zwarte verstaat die kunst even goed, ja, misschien nog beter dan een van ons. Ik wist echter spoedig iets op te vinden ; ik legde namelijk een paar korreltjes zout in het wijd openstaande « schuurdeurtje » en in een wip was de kleine baas gerust ; het gezichtje dat nog pas zulke schreeuwende trekken vertoond had, was als bij tooverslag in een allerliefst « snoetje » veranderd en had zich tot het vriendelijkste glimlachje geplooid, en, voor dat het zout op de tong gesmolten was, waren wij de beste vrienden

Op zekeren dag stak ik mijn pijpje aan en wierp de gebruikte lucifer weg. Aanstonds vielen eenige kinderen over het boutje heen. De gelukkige, die het machtig was geworden, had niets haastiger te doen, dan het armzalig dingetje in den mond te steken en gretig af te likken. Waarom doet ge dan dat toch ? vroeg ik het kerelkje. Het is zout, was het antwoord van den baas en hij ging lustig door met zijne likpartij

Deze trek van negers voor zout verklaart van zelf dit feit, dat het zout op vele plaatsen bij de negers het meest gewilde ruilmiddel is. Voor een handje vol zout krijgt men van de negers eene heele kip en voor een eierlepelje vol een ei. enz Zout en nog eens zout ! Hadden wij maar altijd eenen goeden voorraad zout tot onze beschikking ! »

—o— KUNSTVOORWERPEN. — HUWELIJKSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BARBEDIENNE.

Marmers. Schilderijen,
Sèvres, Saxe, Copenhague (schtheid gewaarborgd). Kleine meubels

Paul Guastalla, 39, Koninklijke straat Brussel. — Telefoon 4925.

— ON HESPEN TE BEWAREN. — Als bewaarplaats kiest men bij voorkeur een klein kamerken, wiens venster uitgeelt op het Noorden. Om de hespen voor vliegen en andere insekten te beschutten, plaatst men voor het venster eene ijzer bespannen met draadgaas. Eke hesp die sterk gerookt uit de rookkamer of uit de schouw komt, wordt onmiddelijk genaald in een lijnwaden zak, en zoo veel mogelijk vrij van de andere aan de zoldering gehangen.

Men kan ook de hesp bestrijken met leem Men doet de leem in 't water en maakt er een tamelijk dunne brei van, welke men met de hand op de hesp strijkt. Men ziet goed toe na eenige dagen of de gevormde korst dicht blijft. Bijzonder aan de knook op het been legge men den leem dik genoeg De leemkorst kan later heel gemakkelijk verwijderd worden, en het vleesch blijft buitengewoon sappig. Men zorge de leem niet te strijken zoolang de hesp niet gansch droog is.

EDELWEISS.

C'est une fleur étrange et douce,
Qui croît sur les sommets lointains,
Sans abri, sans feuille, sans mousse,
Sans le soleil des clairs matins.

C'est une fleur charmante et pure
Qui croît dans le givre glacé,
Loin, très loin, où l'éther s'épure,
Où l'homme n'est jamais passé.

C'est l'étoile des monts sublimes
Qui vont se perdre dans les cieux.
Les astres qui sourient aux cimes
Ont leurs regards mystérieux.

Leur parfum est doux et caresse,
Comme un souffle pur d'au-delà :
C'est un charme étrange, une ivresse,
De respirer cette fleur-là.

Elle est si haute et si lointaine
Que bien peu savent la cueillir.
Pourtant, elle n'est pas hautaine
Cette étoile qui peut fleurir.

Mais il faut savoir, dans la neige,
Trouver ses racines, son cœur,
Ce pur rempart qui la protège
Gardant de l'ombre sa candeur.

Elle vit très haut, l'atmosphère
Est pure sur les grands sommets.
Elle ne sait rien de la terre
Et n'y pourrait vivre jamais.

Il est des âmes ainsi faites
Toutes de neige et de clarté,
Qui vivent de beautés parfaites,
D'idéal et de pureté.

Ces âmes qui sont des étoiles
Dans le clair-obscur d'ici-bas,
S'entourant trop souvent de voiles,
Beaucoup ne les soupçonnent pas.

MAGDALA.

Ditjes en Datjes.

VROUWELIJKE IJDELHEID. — Leurder. — Zie, Madam, voor zilver te kuisschen, bestaat geen beter poeier.

Madam. — 'k Heb geen noodig.

Leurder. — Bij de geburen heb ik er overal verkocht, maar natuurlijk als gij geen zilverwerk hebt...

— Madam. — Geef mij tien pakken.

*** HET ERGSTE. — Piet Vlissers vrouw was ziek, en men had haar naar buiten gedaan om hare genezing te vergemakkelijken

Zekeren dag ziet Piet den dokter in zijn huis komen, met verslagen trekken.

— Doktoor, sprak de man terwijl hij den geneesheershand drukte, zeg mij het ergste, is zij dood ?

Ik ben op alles voorbereid.

Het ergste, Piet, sprak de dokter 't is dat mijne rekening 450 fr. bedraagt.

*** VERSTROOIDHEID. — Een schilder die laatst op een uitspanning schilderen moest, in den olifant stalling voor twintig paarden, schilderde : In het paard stalling voor twintig olifanten.

*** EENE SLIMME JONGEN. — Mielken, werd door zijne moeder naar den winkel gezonden, met eenen pot, waarin een halven frank siroop moest gedaan worden.

De winkelier deed den pot boordvol, en gaf hem dan den knaap over.

— Waar is de halve frank, Mielken, vroeg deze ?

— De halve frank, riep de knaap wel Mijnheer ik had hem van onder in den pot gelegd.

*** GEEN MAN. — Gij zijt geen man, zei een soldaat tegen zijnen korporaal, met wien hij in eene herberg woorden had gekregen.

— Houdt dat eens vol, als gij durft.

— Dat durf ik, want als de majoor op de parade de wacht doet voorkomen, dan roept hij altijd : « Vier man en een korporaal ; dat bewijst toch genoeg dat een korporaal geen man is. »

*** MEN MOET MAAR ONGELUKKIG ZIJN. — Heer Snobs heeft ezel gekocht en natuurlijk moet deze door kleinen Frits en zijne vriendjes bekeken en geplaagd worden. Langoor verdraagt dat niet lang, maar begint weldra dapper met de achterpooten te slaan. Fritsje's vader schiet toe op het gerucht ; alle jongens poetsen de plaat, behalve Frits, die persoonlijk niet meegedaan heeft in het plagen. Nogtans geeft de vader hem een duchtige oorvijg, zeggende :

« Deugniet, kunt ge het beest niet met rust laten » ?

Schreiende loopt Fritsje naar moeder en zegt :

« Moeder, vader heeft mij geslagen en ik heb den ezel niets gedaan ».

De moeder die van het voorgevallene niets weet, antwoordt :

« Wat, kwajongen, durft gij uw vader een ezel noemen » ?

En patsch, patsch, daar krijgt de arme Frits nog een paar oorvijgen.

*** VERHARD. — A. — « Zeg, kunt gij bij al uwe schulden nog goed slapen » ?

B. — « Ik wel, maar hoe mijne schuldeischers het kunnen, is me een raadsel ».

MILK CARAMEL DE BEUKELAER

Belangrijk bericht. — Bij uw bezoek te BRUSSEL, koopt uwe juweelen, Groenselmarkstraat, 33, Huis CAMPOTOSTO, gesticht in 1856.

Horlogiën in allen aard met grooten afslag

—o— **La Nationale**, gevestigd te Parijs in 1830, behandelt alle combinaties Verzekeringen op het Leven en Lijfrenten.

Meer dan 613 millioen reserve.

Voorname agent : H. JACQUEMINOT, Rue des Eburons 34, Luik.

—o— **Migraine, hoofd- en tandpijn névralgies**, plots genezen door een **cachet Gauthier**, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zooniet, wendt u ot deapotheek Gauthier, Mechelen.

—o— Groot fabriek van **FIJNE CIGAREN L. Thirlart-Andrien**, 66, Rue Jean d'Outremeuse, 66, Luik.

Vier millioen cigaren in magazijn. Alle bestellingen worden geleverd in drooge en fijne cigaren. — Telefoon 6195.

Damen Dokteur:

Mme DAVIO-VERKOYEN,

Billy-straat, n° 9bis, Luik [Boone femme].
Ontvangt van 2 tot 4 uren.

ROSAMUNDE

(26e VERVOLG).

Maar hoewel Honeybill hem altoos een jammerlijk individu geleken had, dat hij slechts ongaarne aan zijne tafel toeliet — toch kon hij den man tot zulk eene hartelooze laagheid tegenover een meisje niet in staat achten.

— Het ventje mag wezen wat hij wil — een indringer, een klaplooper, een fat en een babbelkous — toch is dit alles nog geen reden waarom hij ook ellendeling zou moeten wezen, zegde Sir William bij zichzelf. En bovendien, deze geniepige streek lijkt mij meer het werk van eene vrouw.

Het werk van eene vrouw !... En erwijl deze gedachte hem door het hoofd schoot, herinnerde hij zich eenskaps een groepje dat op een vond in Juni zijn waakzaam oog had opgemerkt in den tuin ; zijne zuster en Reginald Honeybill, zij aan zij, in een druk en blijkbaar zeer vertrouwelijk gesprek. Zij hadden zeiden iets geheimzinnigs over zich gehad, iets van samenzweerders. En ze gespannen, hoe grelig had mevrouw Dalrymple naar de kleine spitsneuzigen, ... man zitten fluisteren ! Sir William had toen verder geen acht op geslagen ; enkel had hij zich verwonderd, wat Honeybill aan zuster toch wel zoo heel intieme vertellen kon hebben gehad, nu hij op het vermoeden, van Honeybill toen gebabbeld had over heerbeurde in het Schotsche jachtmisschien ook over de gelijkstusschen Rosa en de heldin de tragedie — eene gelijkenis, die Henry Hulstead nooit scheen opvallen te zijn... Was dit de oplossing van het raadsel ? Had Honeybill gekladt — en was deze gemeene brief Margaret Dalrymple's heimelijk dolkstoot geweest tegen het meisje dat zij haatte ?

Huiselijk verraad ! — Was het mogelijk, dat zijne bloedeigene zuster hem dezen giftigen stoot had toegediend ? — Zijne oogen waren niet blind geweest en zijne ooren niet doof. Reeds lang had hij opgemerkt dat Margaret haar nichtje scheel aanzag, dat zij verzuurd en vergald was door nijd en jaloezie. En nu — ja ! — hij had het begrepen, en het werd hem alles klaar. Zijn vermoeden werd in hem tot zekerheid. Margaret moest de schrijfster zijn van dien naamloozen brief. Er was ook, sedert zijne thuiskomst, in hare houding iets zonderlings geweest, in haren blik iets schuws, iets ontwijkends, dat hem getroffen had. Zij had deze laagheid begaan — en nu had zij er berouw over, of zij was bang voor de gevolgen. Zij schreef Rosa's vlucht aan dien brief toe. Zij hield zichzelf aansprakelijk voor alles wat daaruit nog zou voortkomen.

— Mijn arm meisje ! dacht hij. Dat ik haat en nijd in hare omgeving brengen moest, terwijl ik haar wilde omringen met vrouwelijke liefde ! kortzichtig van mij ! Wel een gebrek aan menschenkennis !

Hij sloot den brief in zijne schrijftafel weg, en hij besloot zijn huis van de aanwezigheid zijner zuster te bevrijden, zoodra dit zonder opzien te haren geschieden kon. Den volgenden morgen, terstond na het ontbijt, verzocht hij mevr. Dalrymple om eens in zijn studeerkamer te komen. Haar onthutste blik en de vraagdheid waarmede zij opstond om hem te volgen, met haar onafhelijk handwerkje in de hand, vestigde hem nog te meer in zijn moeden.

— Ja ja, dacht hij. Zij heeft het aan — en het knaagt haar nu.

— Ga zitten, Margaret, zegde hij. In plaats bij het open venster, als ...

— Stil. Wat zijt ge bleek ! Scheelt eat aan ? De drukkende lucht mhien ?... Ik wilde eens met u ph over zekere schikkingen, met beking tot u en Octavia. Rosamt's huwelijk is niet afgesprongetaar enkel uitgesteld. Ik hoop het voor het einde van dit jaar volken te zien. Dus, hoe eer wij alles orde brengen des te beter

Handwerk trilde in mevrouw Dalrymple's handen, terwijl zij naar haren broeder opkeek.

— Ik dank u William, stamelde zij. Ge zijt altijd erg goed voor mij geweest.

— Misschien niet zoo goed als ik wel had behooren te zijn, tegenover mijne naaste bloedverwanten.

— Behalve Rosamunde...

— Rosamunde telt niet mee. Zij is mij iets anders dan een bloedverwante. Zij is mij een stuk van mijn hart... En dan Margaret, ik wil zakelijk wezen. De tijd is gekomen — om redenen waarover wij hier niet behoeven uit te weiden — dat wij niet langer onder hetzelfde dak kunnen wonen.

— O, William !

Het haakwerk viel uit hare hand, en zij staarde hem aan, bleek en met droge lippen.

— O, William — wat heb ik tegen u misdaan ?

— Die kwestie zullen wij maar laten rusten, Margaret. Wij zijn hier om over uwe toekomst te spreken, en over die van Octavia. Wilfred is, naar ik vertrouw, in zijn vak op den goeden weg tot slagen, en ik zal niet vergeten dat hij mijn neef is. Ik ben een oud man, en het is tijd dat ik mijne zaken in orde breng.

— Maar William als ge iets tegen mij hebt...

— Stil, Margaret, stil ! zegde hij, met eene waarschuwende handbeweging en een blik die haar zwijgen deed. Ik had misschien terstond bij Rosa's verloving u moeten zeggen wat ik voornemens was ; maar ik dacht dat gij vertrouwen in mij hadt. Ik ben niet zoo rijk als de wereld wel van mij beweert ; maar toch kan ik voor u en uw kinderen doen wat billijk is, zonder Rosamunde te benadeelen.

Mevrouw Dalrymple had haar handwerk weer opgevat ; maar hare handen beefden, en er begonnen tranen te rollen over hare magere wangen, zoodat zij haren zakdoek te baat moest nemen.

— Ik zal op u duizend pond's jaars vaststellen, bij wijze van uitkeering, voor den duur van uw leven, en na uw dood op uw zoon en dochter. Verder zal ik Wilfred bedenken in mijn testament mits hij mijne achting waardig blijve.

Op de tranen, die al milder waren gaan vloeien, volgde nu een hartstochtelijk gesnik, en Margaret Dalrymple viel voor haar broer op de knieën.

— O, William, hoe goed van u ! — Als ik dat geweten had ! Ik dacht dat geons op straat had willen zetten, met eene aalmoes om terug te keeren tot onze armoede van vroeger, en dat Rosamunde alles zou gekregen hebben — al uw rijkdom zoowel als al uw liefde.

— Wij kunnen onze liefde niet bij de maat afmeten, Margaret. Met ponden shillings en stuivers gaat het beter... Komaan, zegde hij, en hij tilde haar op en hielp haar zacht in haren stoel. Weest kalm, Margaret, als ik u verzoeken mag.

— O, William, als ge wist...

— Ik weet meer dan genoeg. Ge hebt den brief op den post gedaan te Pentonville, op den dag toen ge naar Lambeth ging om eene oude dienstmeid te bezoeken. Ik weet dat ge eene slechte daad heb begaan, Margaret. Maar ge zijt mijne moeders dochter, en dus kan ik niet slecht over u denken.

— En kunt ge mij die slechte, die schandelijke daad ook vergeven ? snikte de vrouw. O, wat een engel zijt ge dan !

— Ik zal trachten u te vergeven zoodra ik Rosa weer thuis heb. En nu heb ge zoo spoedig mogelijk eene woning voor uzelf te zoeken, met zorgvuldige overweging van den huurprijs, die de honderd pond niet overschreiden mag. Wij zullen dan verder zien wat er moet gedaan worden voor het meubileeren. En middelerwijl zal ik zorgen dat de uitkeering u door een vertrouwd persoon — ik bedoel Ronald Hulstead — u geregeld driemaandelijks wordt uitbetaald. Ge kunt het een en ander aan Octavia meedeelen.

— Mijn arme onschuldig kind ! O, William, ge zult haar toch niet doen weten....

— Hoe hare moeder zich vergrepen heeft ? — Neen. Wees niet bang. Maar vaders en moeders moeten oppassen wat zij doen, Margaret. Het is eene bittere zaak, zich voor een eigen kind te moeten schamen. W.